

187. sz. Keretegyezmény

a munkavédelemről

A Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Általános Konferenciája,

Amelyet a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Igazgató Tanácsa hívott össze Genfben, és amely 2006. május 31-én kilencvenötödik ülészakára ült össze,

Felismerve a munkabalesetek és foglalkozási megbetegedések globális jelentőségét, valamint ezek csökkentése érdekében további intézkedések megtételének szükségességét, és

Emlékeztetve arra, hogy a munkavállalók foglalkoztatásból eredő betegségek és balesetek elleni védelme szerepel a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet célkitűzései között, ahogy azt Alapokmánya megfogalmazza, és

Felismerve, hogy a munkabalesetek (beleértve a súlyos munkabaleseteket), foglalkozási megbetegedések negatív hatást gyakorolnak a termelékenységre, valamint a gazdasági és társadalmi fejlődésre, és

Felidézve a Philadelphiai Nyilatkozat III. (g) szakaszát, amely úgy rendelkezik, hogy a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet komoly kötelessége azon programok előmozdítása a világ nemzetei között, amelyek a munkavállalók életének, egészségének és munkavégző képességének kellő védelmét biztosítják minden szakmában, és

Figyelembe véve a Munka világára vonatkozó alapvető elvekről és jogokról szóló 1998. évi ILO Nyilatkozatot és a Nyilatkozat Követő Eljárását, és

Felidézve a munkavédelemről szóló 1981. évi (155. sz.) Egyezményt, a munkavédelemről szóló 1981. évi (164. sz.) Ajánlást, és a Nemzetközi Munkaügyi Szervezetnek a munkavédelem ügyének elősegítésére vonatkozó egyéb okmányait, és

Emlékeztetve arra, hogy a munkavédelem ügyének elősegítése részét képezi a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet „Tisztességes munkát mindenkinek” programjának, és

Emlékeztetve az ILO munkavédelemre vonatkozó szabványalkotó tevékenységével kapcsolatos Következtetésekre – arra a globális stratégiára, amelyet a Nemzetközi Munkaügyi Konferencia 91. ülészakán (2003.) különösen annak biztosítására fogadtak el, hogy a nemzeti programokban elsőbbséget adjanak a munkavédelemnek, és

Kiemelve a megelőző jellegű nemzeti munkavédelmi kultúrák folyamatos előmozdításának fontosságát, és

Miután úgy határozott, hogy különböző javaslatokat fogad el a munkavédelemre vonatkozóan, mely kérdés az ülészak napirendjének negyedik pontjaként szerepelt, és

Miután úgy döntött, hogy ezeket a javaslatokat egy nemzetközi Egyezmény formájában adja közre;

a mai napon, 2006. június 15-én elfogadja a következő Egyezményt, amely „A munkavédelemről szóló 2006. évi Keretegyezmény” néven idézhető.

I. FOGALOMMEGHATÁROZÁSOK

1. cikk

A jelen Egyezmény alkalmazásában:

- (a) a „nemzeti politika” kifejezés a munkavédelemről szóló 1981. évi (155. sz.) Egyezmény 4. cikkében foglalt elveknek megfelelően kialakított, a munkavédelemmel és munkakörnyezettel kapcsolatos nemzeti politikára vonatkozik;
- (b) a „nemzeti munkavédelmi rendszer” vagy „nemzeti rendszer” kifejezés arra az infrastruktúrára vonatkozik, amely a nemzeti munkavédelmi politika és a nemzeti programok megvalósításának fő keretét nyújtja;
- (c) a „nemzeti munkavédelmi program” vagy „nemzeti program” kifejezés minden olyan nemzeti programra vonatkozik, amelyek a munkavédelem fejlesztése céljából megfogalmazott, előre meghatározott időkereten belül végrehajtandó célkitűzéseket, prioritásokat és cselekvési eszközöket, és az elért haladás értékelését szolgáló eszközöket tartalmaznak;
- (d) a „megelőző jellegű munkavédelmi nemzeti kultúra” kifejezés olyan kultúrát jelez, amelyben a biztonságos és egészséges munkahelyi környezethez való jogot minden szinten tiszteletben tartják, ahol a kormány, a munkaadók és a munkavállalók, pontosan megfogalmazott jogok, felelősségek és kötelezettségek rendszere révén, aktívan részt vesznek a biztonságos és egészséges munkahelyi környezet kialakításában, és ahol a megelőzés elvének a legnagyobb fokú prioritást biztosítják.

II. CÉL

2. cikk

1. A munkabalesetek és foglalkozási megbetegedések megelőzése céljából a jelen Egyezményt ratifikáló minden egyes tagállam köteles előmozdítani a munkavédelem folyamatos fejlődését a munkaadók és a munkavállalók legrepresentatívabb szervezeteivel történő konzultáció eredményeképpen kidolgozott nemzeti politika, nemzeti rendszer és nemzeti program útján.

2. Minden egyes tagállam, a munkavédelem nemzeti rendszere és nemzeti programjai révén, köteles aktív intézkedéseket tenni a biztonságos és egészséges munkakörnyezet fokozatos megvalósítására, figyelembe véve a Nemzetközi Munkaügyi Szervezetnek (ILO) a munkavédelem ügyét elősegítő keretintézkedések szempontjából fontos szabályaiban kifejtett elveket.

3. Minden egyes tagállam, a munkaadók és a munkavállalók legrepresentatívabb szervezeteivel folytatott konzultációt követően, köteles rendszeresen fontolóra venni, hogy milyen intézkedések tehetők az ILO vonatkozó munkavédelmi egyezményeinek ratifikálása érdekében.

III. NEMZETI POLITIKA

3. cikk

1. A nemzeti politika kialakításával minden egyes tagállam köteles előmozdítani a biztonságos és egészséges munkahelyi környezetet.

2. Minden egyes tagállam, minden szóba jöhető szinten, köteles támogatni és elősegíteni a dolgozók biztonságos és egészséges munkahelyi környezethez való jogát.

3. Nemzeti politikája kialakításakor minden egyes tagállam – a nemzeti feltételeket és gyakorlatot figyelembe véve, valamint a munkaadók és a munkavállalók legrepresentatívabb szervezeteivel folytatott konzultációt követően – köteles érvényre juttatni az olyan alapelveket, mint a foglalkozási kockázatok vagy veszélyek értékelése; a foglalkozási kockázatok vagy veszélyek forrásuknál történő kiküszöbölése; és az olyan megelőző jellegű munkavédelmi nemzeti kultúra fejlesztése, ami magában foglalja a tájékoztatást, a tanácsadást és a képzést.

IV. NEMZETI RENDSZER

4. cikk

1. Minden egyes tagállam, a munkaadók és a munkavállalók legrepresentatívabb szervezeteivel folytatott konzultációkat követően, köteles létrehozni, fenntartani, fokozatosan fejleszteni és rendszeresen felülvizsgálni a munkavédelem nemzeti rendszerét.

2. A munkavédelem nemzeti rendszerének többek között a következőket kell magában foglalnia:

- (a) jogszabályokat és rendeleteket, és ahol helyénvaló, kollektív megállapodásokat, továbbá bármilyen egyéb, a munkavédelem szempontjából lényeges instrumentumokat;
- (b) olyan hatóságot vagy testületet, vagy hatóságokat vagy testületeket, amelyek a munkavédelemért felelősek, és amelyeket a nemzeti jogszabályoknak és gyakorlatnak megfelelően jelölnek ki;
- (c) a nemzeti jogszabályok és rendeletek tiszteletben tartását biztosító mechanizmusokat, ideértve az ellenőrzési rendszereket; és
- (d) a vállalkozás szintjén tett, a vezetőség, a munkavállalók és képviselőik közötti együttműködést elősegítő intézkedéseket, melyek a munkahelyi szintű prevenciós intézkedések elengedhetetlen alkotóelemét képezik.

3. A munkavédelem nemzeti rendszerének esetben adott a következőket kell magában foglalnia:

- (a) a munkavédelem kérdéseivel foglalkozó nemzeti tripartit tanácsadó testületet vagy testületeket;
- (b) információs és tanácsadó szolgáltatásokat a munkavédelemről;
- (c) munkavédelmi képzés nyújtását;

- (d) a nemzeti jogszabályoknak és gyakorlatnak megfelelő foglalkozásegészségügyi szolgáltatásokat;
- (e) munkavédelmi kutatásokat;
- (f) a munkabalesetekre és foglalkozási betegségekre vonatkozó adatok gyűjtésének és elemzésének mechanizmusát, figyelembe véve a vonatkozó ILO instrumentumokat;
- (g) a munkabalesetek és foglalkozási betegségek terén érdekelt biztosítókkal vagy társadalombiztosítási rendszerekkel folytatott együttműködésre vonatkozó rendelkezéseket; és
- (h) a mikro-, kis- és középvállalkozásoknál és az informális gazdaságban a munkavédelmi feltételek fokozatos fejlesztésére irányuló támogatási eljárásokat.

V. NEMZETI PROGRAM

5. cikk

1. Minden egyes tagállam köteles, a munkaadók és a munkavállalók legrepresentatívabb szervezeteivel történő konzultációt követően, kialakítani, végrehajtani, nyomon követni, értékelni, és időszakonként felülvizsgálni a munkavédelem nemzeti programját.

2. A nemzeti program:

- (a) támogassa a megelőző jellegű nemzeti munkavédelmi kultúra fejlődését;
- (b) összhangban a nemzeti jogszabályokkal és gyakorlattal, a munkával kapcsolatos kockázatok és veszélyek megszüntetése vagy minimálisra csökkentése révén – már amennyire ez a gyakorlatban lehetséges – járuljon hozzá a munkavállalók védelméhez a munkabalesetek, foglalkozási betegségek és halálesetek megelőzése, valamint a munkahelyi biztonság és egészség előmozdítása érdekében;
- (c) kialakítása és felülvizsgálata a nemzeti munkavédelmi feltételek, ideértve a nemzeti munkavédelmi rendszert is, elemzése alapján történjen;
- (d) foglaljon magában célkitűzéseket, célokat és a haladás mutatóit; és
- (e) támogatását, amennyiben az lehetséges, olyan egyéb kiegészítő nemzeti programokkal és tervekkel kell biztosítani, amelyek hozzájárulnak majd a biztonságos és egészséges munkahelyi környezet fokozatos megvalósításához.

3. A nemzeti programot széles körben közzé kell tenni, és amennyiben lehetséges, azt a legmagasabb szintű nemzeti hatóságoknak kell jóváhagyniuk és elindítaniuk.

VI. ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

6. cikk

A jelen Egyezmény nem módosít semmilyen nemzetközi munkaügyi Egyezményt vagy Ajánlást.

7. cikk

A jelen Egyezmény hivatalos ratifikációit a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatójával kell közölni bejegyzés céljából.

8. cikk

1. A jelen Egyezmény a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet tagállamai közül csak azokra nézve kötelező, amelyeknek ratifikációit a főigazgató nyilvántartásba vette.

2. Az Egyezmény azon időponttól számított tizenkét hónap múlva lép hatályba, amikor két tagállam részéről történt ratifikációt a főigazgató nyilvántartásba vette.

3. A továbbiakban a jelen Egyezmény minden további tagállamra nézve tizenkét hónappal azután lép hatályba, hogy a tagállam ratifikációját nyilvántartásba vették.

9. cikk

1. A jelen Egyezményt ratifikáló tagállam a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatójával egy nyilvántartásba vétel céljából közölt nyilatkozat útján mondhatja fel az Egyezményt első hatálybalépésének időpontjától számított tíz év elteltével. Az ilyen felmondás a nyilvántartásba vételét követő egy év elteltével válik hatályossá.

2. Az a tagállam, amely a jelen Egyezményt ratifikálta, és amely az előző bekezdésben említett tízéves időszak lejárta utáni egy éven belül nem él a jelen cikkben biztosított felmondási jogával, újabb tízéves időszakra kötelezettségben marad. Ezt követően minden tíz év elteltével mondhatja fel a jelen Egyezményt a jelen cikkben előírt feltételek szerint.

10. cikk

1. A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatója a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet valamennyi tagállamát köteles értesíteni a Szervezet tagállamai által vele közölt valamennyi ratifikálás, illetve felmondás nyilvántartásba vételéről.

2. A főigazgató a második ratifikáció nyilvántartásba vételéről küldött értesítésével egyidejűleg felhívja a Szervezet tagállamainak a figyelmét az Egyezmény hatálybalépésének időpontjára is.

11. cikk

A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatója az előző cikkek rendelkezéseivel összhangban nyilvántartásba vett ratifikációkat és felmondásokat az Egyesült Nemzetek Alapokmányának 102. cikke értelmében valamennyi részletükben nyilvántartásba vétel céljából megküldi az Egyesült Nemzetek főtitkárának.

12. cikk

A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Igazgató Tanácsa az általa szükségesnek ítélt időpontokban jelentést terjeszt az Általános Konferencia elé a jelen Egyezmény helyzetéről, és megvizsgálja, kívánatos-e a Konferencia napirendjére tűzni az Egyezmény részleges vagy teljes módosításának kérdését.

13. cikk

1. Ha a Konferencia a jelen Egyezményt részben vagy egészében módosító új Egyezményt fogad el, akkor az új Egyezmény eltérő rendelkezése hiányában

- (a) az új módosító Egyezmény valamely tagállam által történő ratifikálása, tekintet nélkül a fenti 9. cikk rendelkezéseire, *ipso jure* magában foglalja a jelen Egyezmény azonnali felmondását, amennyiben és amikor az új módosító Egyezmény hatályba lép;
- (b) az új módosító Egyezmény hatálybalépésekor lezárul a jelen Egyezmény ratifikálásának lehetősége a tagállamok előtt.

2. A jelen Egyezmény jelenlegi formájában és tartalmával mindenképpen érvényben marad mindazon tagállamokra nézve, amelyek a jelen Egyezményt ratifikálták, de a módosító Egyezményt nem.

14. cikk

A jelen Egyezmény szövegének angol és francia változata egyaránt hiteles.

